

ליקוטי מוהר"ן

תורה י"ן

מהדורה מיוחדת
לתועלת לומדי התורה הזמנית

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

וְאָמַר,

שְׁמִי שֵׁיִשֵּׁב וַיַּעֲסֵק בְּסַפְרֵיז
רַק בְּלִי קִנְטוֹר וְנִצְחוֹן
וַיִּסְתַּכֵּל בּוֹ בְּאַמֶּת,
אִז בּוֹדֵאֵי יְהוּז נִבְקָעִין אֶצְלוֹ
כָּל גִּידֵי קִשְׁיוֹת לְכָבוֹ.
וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן:
סָע וּזְעֵט אִים אֶלֶע אֲדַעְרוֹן טְרַעֲנַעְזוּ.
(שיפתח אצלו קשיות גידיו)

רשת מוללים וחבורות
ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעיון
kl046277313@gmail.com

לחיות עם התורה שבימינו
בנינו את המסע
a029950018@gmail.com

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

וזאם טוט זיך דאז!

אהבה. לוקח נפשות. אתדבקות רוחא ברוחא. שנאה. רוח רעה. אהבה ורעות. עניים הגונים. דיבור הישראלי. דיבור קדוש. איש יהודי.

נשמות ישראל. הטוב הכבוש. כליון והפסד. הרע נתלש. בעלי תשובה. שנאני שחק. טורף. טירוף. טרף. בשרא דתורא. חינונו בצמצום. איש הכשר. נתרומם השכל. יותר מהראוי. פגם המזבח. שלימות המזבח. גרים. ניצוץ הקדוש. אמונת ישראל. נכסי הגר. קדושת ישראל. צדקה. נפשות ישראל. אוויר

הנך והזך. רוח סערה. יום הולדת המלך. מתפעל הנפש. נפש הרואה. יום גנוסיא דמלכא. אין מלך בלא עם. נותן להם מתנות. מים הזידונים.

אש ומים. תכלית הטוב. חשך ואפלה. עכירת המעשים. כסילות השכל. דעות נפסדות. מזבח. בלבול הדעת. יניקת הקליפות. כתב ישראל.

שלימות השכל. אוויר מעופף. הטוב משתוקק. זרע הילודים. האי כוורא. יראה. אהבה. רצונות. כלל, פרט, פרטי פרטים. התפארות. התגלות. פחות שבישראל. נענוע עם הפאה. צדיק. עלה במחשבה. תפילין. אכילה בכשרות. בריה קלה שבים. אוויריים מכים זה בזה. חקיקה. כתב. עוז. צרור הכסף. אב בתכמה. החמרים.

כלי המעשה. שלימות המעשים. קדרות. מעשה הצדקה. לאכול בקדושה. נזדכך האוויר. שער גן עדן. גדולת המלך. נופל יראה. אריה. יתוש. קונה

מה מתחולל פה?!

כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה
(ליקו"ה חו"ט שלווחו ה יב)

פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

קריאה של חיבה

על מנת להרבות את השיח וה'עניין' סביב התורה ובכדי שכולם ירגישו חלק מן הדבר הגדול והקדוש הזה, בכוונתנו להדפיס אי"ה החל מהשבוע הבא גיליון שבועי אשר יעסוק כולו בתורה הזמנית - ובו יובאו מאמרים ושאלות מאתגרות שיעוררו את לב המעיין.

ומכאן תצא הקריאה לכלל אנ"ש לשלוח למערכת 'תמימי דרך' שאלות, עיונים, חידושים וביאורים, הנוגעים להבנת התורה 'מיניה וביה' - לשילוב בגיליון לתועלת כלל הלומדים. ובעז"ה חלקם יובאו לדפוס בספר מיוחד שייצא לאור על תורה י"ז.

במסגרת פרויקט 'לטייל בתורתו' יוקם אי"ה קו טלפוני חדש - בו יעלו שיעורים מאברכי ומשפיעי אנ"ש על תורה י"ז, לצד שלוחה ייחודית בה יוכל כל לומד להעלות את שאלות חידושים וביאורים על התורה, ושלוחה מיוחדת בה יוכל כל לומד להשאיר עצות חדשות והדרכות בעבודת השי"ת שקיבל מן הלימוד בתורה.

בקרב כל משתתפי הפרויקט יתקיימו מגוון הגרלות - ביניהן הגרלה על 10 מקומות בנסיעה מיוחדת ומרוממת לאומן עם אחד מגדולי משפיעי אנ"ש.

פרויקט 'לטייל בתורתו' מוקדש כולו ללימוד התורה הזמנית בעיון על פי הכלל הראשון בח"י כללים - שיש לשאול לעיין ולחדש אך ורק בתוך התורה עצמה, 'מיניה וביה' - ולא מתורות אחרות.

לטייל
בתורתו

פרויקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

מתחילים מחדש

לחיות עם הרבי

ברגשי גיל ושמחה
הננו לבשר בזאת לכלל
אנשי שלומינו היקרים
די בכל אתר ואתר
על הקמת פרויקט תקופתי
חדש וראשוני מסוגו -
אשר יכונה בשם
'לטייל בתורתו'

לאחר שמזה כמה שנים זוכים אנו לראות התעוררות גדולה בקרב מאות אברכים ובחורים הלומדים ליקוטי מוהר"ן בעיון, יורדים לעומקה של תורה במשך חודשים ארוכים, וזוכים לקבל הימנה תועלת העצומה בכל תחומי החיים - התעוררנו לצאת בפרוייקט חדש אשר יעודד את כלל אנ"ש להצטרף גם המה אל ציבור הלומדים ולראות עולמם בחייהם.

הלוא כן גילה לנו רבינו הג' ותלמידו הג' כי כפרט לאחר הסתלקות הצדיק עלינו
"לְחַפְּשׁוּ אֶלְבָּקְשׁוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
לְסַלֵּסַל וּלְהַחְפֹּשׂ בְּרַגְזֵי תוֹרַתוֹ הַקְדוֹשָׁה וְכוּ'
וְלִבְקֹשׁ אֶלְהַתְחַנֵּן הַרְבֵּה לִפְנֵי ה' יִתְבַּרְךְ עַד שְׂיִרִיד דְּמַעוֹת הַרְבֵּה עַד שְׂיִשְׁפֹּךְ לְבוֹ כַּפָּיִם לִפְנֵי ה'
עַד שְׂיִזְכֶּה לְמַצָּא וְלַחֲשֹׁג פְּנִימִיּוֹת כּוֹנֵת תּוֹרַתוֹ הַקְדוֹשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק בְּעַצְמוֹ,
כִּי עֵקֶר הַצַּדִּיק הוּא תּוֹרַתוֹ הַקְדוֹשָׁה שֶׁשֵּׁם גַּנְזוֹ רֹחַ הַקֹּדֶשׁ שְׁלֹ"ו
(לקוטי הלכות ח"ט - שלוחו ה"ב)

לטייל בתורתו
פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

כִּי עֵקֶר הַצַּדִּיק הוּא תּוֹרַתוֹ הַקְדוֹשָׁה (ליקו"ה ח"ט שלוחו ה"ב)

הַתּוֹרָה שְׁלִי גְדוּלָה מְאֹד.
וְהִיא כּוֹלֵה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
וְיִכּוֹלִין לִידַע מִמֶּנָּה עֲתִידוֹת,
שְׁמִי שְׂיִטָּה עֲצָמוֹ וְיֵאָזִין וְיִקְשִׁיב
הַתּוֹרָה שְׁלִי

יִכּוֹל לִידַע עֲתִידוֹת שְׂיִהְיֶה.
וְיֵאָזִין צָרִיד לִזְמַר אַחַר כֵּן
כְּשֶׁנַּעֲשִׂין הַדְּבָרִים בְּעוֹלָם
שָׂאֵז יִכּוֹלִין בּוֹדְאֵי לְמִצְאָה הַכֹּל
בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שְׁלִי
וְלִרְאוֹת וּלְהִבִּין שֶׁהַכֹּל מִבְּאֵר
בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁנֶּאֱמָרָה כְּכֹר.
(שיחות הר"ן קצו)

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

דברי פתיחה

ברגשי גיל ושמחה הננו להגיש בזאת בפני כלל אנשי שלומינו היקרים די בכל אתר ואתר, מהדורת כים מיוחדת של תורה י"ז - המודפסת במסגרת הפרויקט החדש 'לטייל בתורתו', לעידוד לימוד ליקוטי מוהר"ן בעמקות ובהתבוננות, כרצון רבינו הק'.

מהדורה מיוחדת זו נדפסה לאחר שמזה כמה שנים, זוכים אנו לראות בקרב מאות אברכים ובחורים התעוררות גדולה ללימוד ליקוטי מוהר"ן בעיון ובהתבוננות - הן במסגרת 'כולל ליקוטי מוהר"ן בעיון' והן בשאר מסגרות ושיעורים שונים - כאשר רבים אומרים 'מי יראני טוב' ומשקיעים עתים מעתותיהם לרדת לעומקה של תורה וללון במכמניה במשך חודשים ארוכים - דבר המשפיע עליהם ועל כל סביבתם תועלת עצומה לטובה בכל תחומי החיים.

מטרת הדפסה זו הינה לאפשר לכל ההולכים עם התורה לשאת בכיסם את התורה לכל מקום - 'ללכת עם התורה' פשוטו כמשמעו - בלכתם בדרך, בנסיעות וברגעים של פנאי. ההליכה עם התורה, מחוללת מהפיכה כבירה לטובה בחיי הלומד בה ובעולמו הפנימי - בהיותו זוכה לפגוש את הרבי ואת דעתו הקדושה הטמונה ואצורה בין שית התורה, ובבחינת מאמרם "אנא נפשי כתיבת יהבית".

בסוף הקונטרס, אחרי התורה, הותרנו דפים ריקים לרשימת שאלות ותמיהות המתעוררות במהלך הלימוד - וכבר נודע בשער בת רבים התועלת העצומה שיש בלימוד באופן זה של ציון הקושיות המתעוררות תוך כדי לימוד ה'תורה', שבכך שמים לב לדברים הנראים כמיותרים או כתמוהים וככל שלומדים יותר את התורה נוכחים לראות איך כל דבריו של רבינו מכוונים ומדוקדקים עד לאחת, ובכך זוכים להתענג על היופי הנפלא הגנוז בכל תורה.

מי ייתן ויזכנו השי"ת לעורר עוד ועוד יהודים לעסוק ולהעמיק חקור בתורת הצדיק - כפי שגילה לנו התלמיד הגדול מוהרנ"ת כי בפרט לאחר הסתלקות הצדיק עלינו "לחפש" ולבקש יוטר ויוטר... לסלסל ולחפש בתורתו הקדושה... ולבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך עד שיוריד דמעות הרבה עד שישפך לבו פמים לפני ה' עד שיזפה למצא ולהשיג פנימיות פוגת תורתו הקדושה שזהו בחינת הצדיק בעצמו, פי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה ששם גנוז רוח הקדש שלו" (לקוטי הלכות חו"מ - שלוחין ה יב).

ביקרא דאורייתא,

מערכת 'תמימי דרך' כולל ליקוטי מוהר"ן

לפגוש את הרבי בכל יום

מהלכים המה בצדי דרכים ומחשבתם משוטטת בעליונים.

איש כי יביט בהם מבחוץ, לא יכיר ולא יבחין בראשם אשר בשמים. ידמו בעיניו כמהלכים לעסקיהם, לענייניהם, לטרדותיהם, לצרכי חייהם הרגילים. השגרתיים. לא יעלה על דעתו כי פוגשים המה את הרבי יום-יום שעה-שעה.

אנשי הצדיק המה, האפויים בלבם. ההולכים בדרכיו. המקיימים את רצונו וטובלים את חייהם במימי הדעת המפכים באותו נחל נובע מקור חכמה. מחשבתם והגיון לבם טרודים בטרדה אחת - להבין מה פשרו של ציטוט זה אשר הזכיר רבינו בתורתנו. ומה ההקשר בין רעיון זה למהלך הבא אחריו.

וְכָל הַעֲבוּדוֹת שְׁלוֹ מִפְּקָד עַד עָרֵב יְהִי עִם הַלֹּחֶף שֶׁל אוֹתָהּ הַתּוֹרָה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בָּהּ בַּעֲת הַהוּא.

(חיי מוהר"ן אות שפ"ח)

זר לא יבין את זאת. לו יספרו בפניו על תחומי העניין שממלאים את עולמם, יהרהר בלבם: וכי מה הנאה יש בהעמקה זו? לא יעלה על דעתו כי בו בזמן שרגליהם פוסעות להכא ולהתם, מצויים המה כל כולם בעולם שכולו טוב, ביום שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה.

בו בזמן שנכנסים המה אל המרכול, לרכוש מוצרים של חיי-שגרה, מטיילים המה בארמונות פאר, בטרקליני מלכות, מהיכל להיכל, מטרקלין לטרקלין, ונפשם מתפעלת ומתפעמת מחיטובי הפאר ומן היופי הקדום.

וְאָמַר לִי כִי הַתּוֹרוֹת שְׁלוֹ הֵם כְּמוֹ מִי שֶׁנִּכְנַס לְפִלְטִין שֶׁנִּשְׁנֵי בּוֹ הַיְכָלוֹת וְחֲדָרִים וְאֶכְסְדָּאוֹת וּפְשָׁפְשִׁין נְאִים נִפְלְאִים וְנִרְאִים מְאֹד, וְעֲלִיּוֹת עַל גְּבִי עֲלִיּוֹת שׁוֹנוֹת בְּדַרְכֵי חֲדוּשִׁים נִרְאִים. וְתַכְּפָה כְּשֶׁנִּכְנְסִין בְּחֶדֶר אֶחָד וּמִתְחִילִין לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ וְלִהְתַּפְּלֵא עַל נִפְלְאוֹת הַחֲדוּשִׁים אֲשֶׁר בּוֹ בְּתוֹךְ כֶּף רֹאֵין, שֶׁנִּפְתַּח לּוֹ פֶּתַח נִפְלֵא לְחֶדֶר אַחֵר. וְכֵן מִחֶדֶר זֶה לְחֶדֶר עוֹד וְכֵן מִחֶדֶר לְחֶדֶר וּמִחֶדֶר לְעֲלִיָּה וְכוּ' וְכֵלֶם פְּתוּחִים מִזֶּה לָזֶה פְּתָחִים וְחִלּוֹנוֹת וּמְקוּשָׁרִים וּמְשֻׁלְּבִים זֶה בָּזֶה בְּסֶדֶר נִפְלֵא וּבְחֻמָּה עִמָּקָה וּבְתַקְלִית הִיפִי וְהַנּוֹי. וְכָל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר בְּכַתֵּב כִּי אִם לְמִי שֶׁנִּכְנַס קֶצֶת בְּהִבְנַת עִמָּק דְּבָרֵי רַבֵּנוּ וְזָכוּנוּ לְבִרְכָה. אֲשֶׁרֵי הַאֲכֵה לְטַעַם נַעַם מְתִיקוֹת עִמָּקוֹת תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה!

(חיי מוהר"ן אות שפ"ט)

ככל שעוברים השנים ופעמי משיח מתדפקים על הפתח, יותר ויותר נפשות בישראל מגלים את העונג העצום שיש בלימוד תורתו של הצדיק. יותר ויותר אברכים ובחורים מרגישים חיבור לאותן מילים בהן סיכם מוהרנ"ת את ההרגשה המציפה את חדרי הלב בשעת לימוד ליקוטי מוהר"ן: נעם... מְתִיקוֹת... עִמָּקוֹת...

בעיצומה של התהלכות יומיומית עלי אדמות עולם הזה, בתוככי טרדות משפחה ופרנסה, לפתע מבהיק אור חדש. לפתע נוסקים החיים ומתרוממים אלי מחוזות של מעין עולם הבא. לפתע אור חדש מאיר את העולם הפנימי וההתעסקות עם דעת הצדיק מאירה את כל המבואות האפלים. לפתע המציאות כולה משתנה ומקבלת פירוש חדש.

אָמַר: שְׁמִי שֶׁבְּקִי הֵיטֵב בְּתוֹרָתוֹ וּבְשִׂיחוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת דִּהְיִנוּ בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים רְאוּי לֹא לְמַצֵּא כֵּל שִׂיחוֹת הָעוֹלָם בְּתוֹךְ תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְאֵין שׁוֹם שִׂיחָה וְעִנְיָן בְּעוֹלָם שְׁלֵא יוֹכֵל הַשֵּׁלֶם לְמַצֵּא בְּתוֹךְ תּוֹרָתוֹ [פְּרוּשׁ כִּי בְּנֵדָא בְּאֵמַת כָּל הַדְּבוּרִים וְשִׂחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם בְּנֵדָא יֵשׁ בְּהֵם תּוֹרָה בְּהֵעֲלֵם אֶבֶל אֵין מִי שִׁיזְכֶּה לְגַלּוֹת זֹאת לִידַע הַנִּסְתָּרוֹת שֶׁנֶּעְלַם בְּשִׂיחוֹת בְּנֵי אָדָם כִּי אִם אֲנָשִׁים גְּדוּלִים בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, אֶבֶל עַל יְדֵי הַתְּגַלּוֹת תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה שֶׁל רַבֵּנוּ וְזָכוּנוּ לְבִרְכָה מִי שֶׁבְּקִי בְּסִפְרֵי הֵיטֵב הֵיטֵב, וְיֵשׁ לּוֹ שֶׁכָּל קֶצֶת יוֹכֵל לְמַצֵּא בְּכָל שִׂיחוֹת הָעוֹלָם רְמִזִּים בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲפִילוּ אִם לֹא יְהִי גְדוּל בְּמַעֲלָה בְּיִתְרָה].

(שיחות הר"ן אות ר"ד)

הכמיהה אל הרבי ממלאת את לבו של כל אשר בשם 'חסיד ברסלב' יכונה. האהבה העזה אשר מים רבים לא יוכלו לכבותה, מושכת את הנפש כבחבלי קסם להשתוקק ולייחל להשתטח על ציונו הקדוש. הכול חפצים להתרבה בדרכיו ולהיות מקושרים אל הרבי. "ראם הארץ ביינקט און גלוסט צום קוואל" - הלב משתוקק ונכסף אל המעיין.

כמה מפליא לגלות לפתע כי...הנה זה עומד אחר כתלנו. הדרך לפגוש את הרבי דבר יום ביומו סלולה ומוכנה לפנינו. ניצבים אנו הלומים והמומים. הכיצד זה לא ידענו כי קרוב אלינו הדבר מאוד בפנינו ובלבבנו לעשותו. הכיצד זה לא חלינו ולא הרגשנו.

...אחר הסתלקות לעלא ולעלא, צריכין לחפש ולבקשו יותר ויותר לפלסל ולחפש בתורתו הקדושה וליגלג בדרכיו ואורחותיו הקדושים, ולבקש ולהתחנן הרבה לפני ה'! תפריד עד שיוריד דמעות הרבה

לטייל בתורתו
פרויקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

עד שישפך לבו פמים לפני ה' עד שיוזכה למצא ולהשיג פנימיות פונת תורתו הקדושה שזהו בחינת הצדיק בעצמו, כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה ששם גנוז רוח הקדש שלו.

(ליקוטי הלכות חו"מ - שלוחין ה' יב)

מילותיו של מוהרנ"ת מתרפקות על שערי הלב, מעוררות את הנשמה מתרדמתה: "עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה" - אם חפצים אנו לפגוש את "עקר הצדיק", את "בחינת הצדיק בעצמו", עלינו "לסלסל ולחפש בתורתו הקדושה" - ללמוד את תורתו הקדושה בעיון, בהתבוננות, בשים לב לכל תיבה ותיבה שניתזה מפיו ומקולמוסו, כי "שם גנוז רוח הקדש שלו".

כי אלו הדבורים והאותיות הנרשמים ומצטרין בהספר, הם שכל החכם ונשמתו ובהינות פניו, נמצא ששכלו ונשמתו ופניו שהיא דמותו ממש הוא באלו האותיות והתבות.

(ליקוטי מוהר"ן תורת קצ"ב)

לא יאומן כי יסופר. עומדים אנו אל מול ארון הספרים, לוקחים לידינו את הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן - ופוגשים אנו את הרבי. כאילו נשאתנו הרוח ציון הקדוש אומנה, אך לא עכשיו בשנת תשפ"א כי אם לפני מאתיים וחמש עשרה שנים, בשנת תקס"ו, בשנה בה אמר הרבי את תורה י"ז בעת שנמצאו סתירות בכתבי הדת של העכו"ם ורבים מעמי הארץ מתייהדים.

יושבים אנו כאן, בשנת תשפ"א, בבית או בבית מדרש. מתוך עמל החיים השוטפים - והנה צוהר של קדושה נפער בחיינו. הנה יושבים אנו סמוכים על שולחנו של הרבי, בשבת הנוכה, ושומעים את תורתו - תורה י"ז.

אמנם בתחילה הדברים אינם מובנים. רק האוזן שומעת והלב מקשיב, אך מוחנו הדל עדיין איננו קולט ומפנים כמה מדובר. יש ולרגע אנו נרתעים לאחור, מבקשים לעבור ללמוד שיחת חיזוק שתתיישב יותר על דעתנו, נדמה לנו כי עתה - במצבנו ובמדרגתנו - לא זו העת להקדיש זמן וכח להעמקה בתורת הצדיק.

אולם למרות הקושי ההתחלתי, נותרים אנו על מקומנו, רושמים לפנינו את השאלות והתמיהות, מתוך ידיעה ברורה ואמונת עוז כי התורה של הרבי מדברת אלינו, ולבסוף הכול יתבהר.

פעם אחת נתקרבו אנשים חדשים אליו והיה אומר לפניהם תורה גבוהה בדרבנו. אחר כך ספרו לפניו על אלו האנשים שאומרים שאינם מבינים תורתו, כי מאי נפקא מנה להם בתורתו הגבוהה, כי הם צריכים תורה פשוטה ודברי תורה פשוטים כפי מדרגתם הפשוטה והנמוכה.

ותרה לו ז"ל עליהם ואמר אז: מי שאומר שאינו יכול למצא עצמו בדברי תורתו הוא אפיקורס, כי באמת תורתו הוא פליליות גדול מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין.

(כוכבי אור, כתי" הרב מטשערין ז"ל)

יוצאים אנו לדרך רצופת תענוג. הידיעה כי בעצם הלימוד, ההתבוננות, ההתעמקות, החזרה שוב ושוב, גם כאשר עדיין מנקרות במוחנו שאלות ואנו מתהלכים מהכא להתם בנסיונות להבין את כוונתו הקדושה ב'תורה' - בעצם הרצון לדעת לטעום ולהבין, זוכים אנו להתקשר ולהתחבר אל הרבי, והיא כל כך ממלאת את לבנו בשמחה פנימית, כח ותעצומות, להמשיך הלאה ולהתמיד בתורת הצדיק.

זוכרים אנו "לבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' ותברך עד שיריד דמעות הרבה עד שישפך לבו פמים לפני ה' עד שיוזכה למצא ולהשיג פנימיות פונת תורתו הקדושה".

ואכן המציאות מוכחת כי כאשר מתמידים בלימוד התורה, בהתבוננות ובשימת לב, לפתע ציורו של הארמון על חדריו ומבואותיו - מתחיל להתבהר, ובזאת זוכים אנו לקיים את רצון הצדיק:

פעם אחת היה מנרז את אחד ללמד את ספרו. ואמר שהוא מצוה גדולה ללמד ספרו הרבה. ואמר לו שיכולין להיות נעשה בעל מח גדול על ידי ספרו, כי יש בו שכל גדול ועמקות נפלא מאד על פי פשוטן של דברים. וגם אם יתמידו בספריו יכולין לזכות להיות נעשה איש פשוט באמת, ואז יזכה לראות הפנימיות שיש בספריו הקדושים כי יש בהם פנימיות הרבה מה שאין נראה על פי פשוטו בלל.

אשרי האוהה ללמד ולהתמיד בהם הרבה!

(חיי מוהר"ן אות שמ"ז)

ודרך זו - כפי שמתברר בשנים האחרונות, הינה שווה לכל נפש. כל יהודי באשר הוא שם - יכול לעצור, להתבונן, לשאול, להבין ולהשכיל בדברי תורת הצדיק, ובלבד שיתמיד בלימודו.

ומי שרוצה לטעם צוף דבש אמרי נעם האלו צריה להעמיק בעין האמת בעיון גדול דרך היטב להבין הדבר על מתכנתו עד מקום שיד שכלו מגעת. אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה להבין היטב פשטיות הדברים האלה הנאמרים בספר הקדוש הזה.

(מוהרנ"ת בהקדמה לליקוטי מוהר"ן)

וצדקתו עומדת לעד

ככתר עלי ראש גיליון תורה זו, יונצח לשם ולתפארת
הוד, האי תלמיד חכם גאון מופלא ומופלג, ירא ושלם,
דבוק בתורת הצדיק בכל לבו ונפשו, באהבתה שגה
תמיד וכל חפציו לא שוו בה, זכה וזיכה רבים

הרב החסיד

רבי שלמה אהרן
ב"ר מרדכי הלוי גוטליב ז"ל

אשר עסק כל ימיו בלימוד תורת הצדיק
בעמקות ובהתבוננות

זכות לימוד תורת הצדיק תעמוד לעילוי נשמתו,
לזכרון עולם ולמזכרת נצח

ת.ג.צ.ב.ה.

יתוש קטן הוא חלש כח מאד ויש לו טבע ותמונה והנהגה אחרת וכן בפּרטי פרטיות פגון בהאריה בעצמו מפני מה זה האיבר של האריה צורתו כד ויש לו כח וטבע כזאת ואיבר אחר יש לו צורה אחרת וכח וטבע והנהגה אחרת וכן בשאר כל הברואים שבעולם דומם, צומח, חי, מדבר שבכלם יש שנויים רבים לאין מספר בין כל אחד לחברו וכן בכל אחד ואחד בעצמו יש בו שנויים רבים בפּרטי פרטיות בין כל איבר ואיבר וכיצא בזה בעשבים ואילנות ושאר פרטי הבריאה שבכלם יש שנויים רבים מאד בתמונותיהם ובכחותיהם והנהגותיהם והכל היה מחמת רצון הבורא יתברך שמו שרצה שיהיה כד וזה כד והצדיק מחפש תמיד אחר אלו הרצונות ומשיג ומוצא אותם על ידי ההתפארות שמוצא בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות כי כל העולם כלו לא נברא אלא בשביל ישראל כמו שאמר: בראשית בשביל ישראל, שנקרא ראשית (ויק"ר פל"ו) כי ישראל עלה במחשבה תחלה (ב"ר פ"א) דהינו ש השם יתברך צפה ההתפארות והשעשועים שיקבל מישראל כמו שכתוב (ישעיהו מ"ט):

ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו, ויראו את צרות כספיהם המה ואביהם ויראו. ויאמר להם יעקב אביהם אתי שכלתם, יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימן תקחו עלי היו כלנה (בראשית מ"ב)

א. כי יראה ואהבה אי אפשר לקבל כי אם על ידי צדיקי הדור כי הצדיק הדור הוא המגלה היראה והאהבה.

כי הצדיק מבקש ומחפש תמיד לגלות הרצונות של השם יתברך כי יש בכל דבר רצון השם יתברך הן בכלל הבריאה דהינו מה שהשם יתברך רצה לברא את העולם בכלל וכן בפּרטי הבריאה בכל דבר ודבר בפּרט, יש רצון השם יתברך דהינו שהשם יתברך רצה שיהיה הדבר יתברך בתמונה הזאת ובכח הזה ובטבע הזאת ודבר אחר יש לו תמונה אחרת וכח אחר וטבע והנהגה אחרת והצדיק מחפש ומבקש תמיד אחר אלו הרצונות להשיג ולידע רצון השם יתברך בכל דבר פגון: מפני מה היה רצון השם יתברך שהארי יהיה לו כח וגבורה כזו ובזו התמונה ובזאת הטבע והנהגה שיש לארי ולהפך,

בְּכָל־ל וּבְכָרֵט וּבְכָרְטִי וּבְכָרְטִי פְּרָטִיּוֹת כִּי
 כָּל הָרְצוֹנוֹת שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה הַכֹּל
 הָיָה בְּשִׁבִיל הַהִתְפָּארוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 כַּנִּלְוֹ וְכָל דָּבָר וְדָבָר נִבְרָא בְּרְצוֹנוֹ
 בְּזֶה הַכַּח וּבְזֶה הַטַּבֵּעַ וְהַנְּהִיגָה כְּפִי
 הַהִתְפָּארוֹת שְׁיִישׁ בְּכָל אֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל נִמְצָא, כְּשִׁידַע וּמוֹצֵא
 הַהִתְפָּארוֹת שְׁיִישׁ בִּישְׂרָאֵל בְּכָל־ל
 וּבְכָרֵט וּבְכָרְטִי פְּרָטִיּוֹת יוֹדַע כָּל
 הָרְצוֹנוֹת שְׁיִישׁ בְּכָל־ל הַבְּרִיאָה
 וּבְכָרְטִי הַבְּרִיאָה וּבְכָרְטִי פְּרָטִיּוֹת
 [כִּי הַהִתְפָּארוֹת שְׁהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ
 מִתְפָּאֵר בִּישְׂרָאֵל הוּא שְׂרֵשׁ
 הַבְּרִיאָה הַיְנוּ: כָּל־לִיּוֹת הַהִתְפָּארוֹת
 שֶׁל כָּל־לִיּוֹת יִשְׂרָאֵל מֵהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר עִם כָּל־ל יִשְׂרָאֵל זֶהוּ
 שְׂרֵשׁ כָּל־לִיּוֹת כָּל הַבְּרִיאָה בְּכָל־ל
 וְכֵן פְּרָטִיּוֹת הַהִתְפָּארוֹת מֵהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר עִם כָּל אֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָרְטִיּוֹת זֶהוּ שְׂרֵשׁ שֶׁל
 אוֹתוֹ דָּבָר הַפְּרָטִי שֶׁל הַבְּרִיאָה
 שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁבִיל זֶה הַהִתְפָּארוֹת וְכֵן
 בְּכָרְטִי פְּרָטִיּוֹת שְׁהִתְפָּארוֹת
 שְׁהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ מִקְבֵּל בְּכָרְטִי
 פְּרָטִיּוֹת מִכָּל אֵיבָר וְתַנּוּעָה שֶׁל כָּל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל זֶהוּ שְׂרֵשׁ שֶׁל פְּרָטִי
 פְּרָטִיּוֹת שֶׁל הַבְּרִיאָה דְּהֵינּוּ שֶׁל כָּל
 אֵיבָר וְאֵיבָר בְּכָרְטִי פְּרָטִיּוֹת שֶׁל כָּל
 נִבְרָא וְנִבְרָא וְהַכָּל־ל, כִּי עֵקֶר
 הַבְּרִיאָה הָיָה בְּשִׁבִיל הַהִתְפָּארוֹת

"יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּרַךְ אֶתְפָּאֵר" וּבְשִׁבִיל
 זֶה בְּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם נִמְצָא שֶׁכָּל
 הָעוֹלָם כֹּלֹ נִבְרָא רַק בְּשִׁבִיל
 הַהִתְפָּארוֹת שְׁיִתְפָּאֵר בִּישְׂרָאֵל וְזֶה
 הָיָה כָּל־ל הַבְּרִיאָה דְּהֵינּוּ שֶׁכָּל־ל
 הַבְּרִיאָה הָיָה בְּשִׁבִיל כָּל־ל
 הַהִתְפָּארוֹת שְׁיִקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל וְכֵן
 פְּרָטִי הַבְּרִיאָה הוּא בְּשִׁבִיל פְּרָטִי
 הַהִתְפָּארוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּי יֵשׁ בְּכָל־ל
 אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הַהִתְפָּארוֹת
 בְּכָרְטִיּוֹת, שְׁהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר
 עִמּוֹ בְּכָרְטִיּוֹת וְאִפְלוּ בַּפְּחוֹת
 שְׁבִישְׂרָאֵל אִפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל כָּל
 זְמַן שִׁשָּׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו כִּי
 נִקְרָא פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ
 הַהִתְפָּארוֹת פְּרָטִי שְׁהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ
 מִתְפָּאֵר עִמּוֹ בְּכָרְטִיּוֹת וְכֵן בְּכָרְטִי
 פְּרָטִיּוֹת כִּי יֵשׁ בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר
 וּבְכָל תַּנּוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 הַהִתְפָּארוֹת אַחֵר וַיֵּשׁ לְפָעֲמִים
 שְׁאִיזָה פְּחוֹת שְׁבִישְׂרָאֵל עוֹשֶׂה
 נַעֲנוּעַ עִם תְּפִאָה שֶׁלּוֹ וְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ
 יֵשׁ לוֹ הַהִתְפָּארוֹת גְּדוֹל גַּם מִזֶּה
 וְהַצְּדִיק, עַל יְדֵי שֶׁמִּבְקֵשׁ וּמְחַפֵּשׂ
 תָּמִיד וּמוֹצֵא הַהִתְפָּארוֹת שְׁיִישׁ
 בִּישְׂרָאֵל בְּכָל־ל וּבְכָרֵט וּבְכָרְטִי
 פְּרָטִיּוֹת בְּכָל אֵיבָר וְתַנּוּעָה שֶׁל כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כַּנִּלְוֹ עַל יְדֵי
 זֶה יוֹדַע וּמוֹשִׁיג כָּל הָרְצוֹנוֹת שֶׁל
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁהִיָּה לוֹ בְּכָל הַבְּרִיאָה

בְּכָל עֵשֶׁב וְעֵשֶׂב וְכֵן בְּכָל נִבְרָא
שֶׁפְּעוּלָם טַעַם תְּמוּנָתוֹ וְכַחוֹ
וְהַנְּהֻגָתוֹ בְּפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת וְכַנְּזָפֵר
לְעִיל עַל כֵּן הָאֲרֻכָּתִי לְחִזּוֹר הַדְּבָרִים,
מְגַדֵּל דְּקוּתָם וְעִמְקוּתָם] וְעַל יְדֵי זֶה
שֶׁהַצְּדִיק מְגַלֶּה הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמַתְפָּאֵר עִם עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְגַּלֵּין כָּל
הַרְצוּנוֹת שֶׁל הַבְּרִיאָה כִּנְ"ל עַל יְדֵי
זֶה נִתְגַּלֶּה הַיְרָאָה וְהַאֲהָבָה כִּי עַל
יְדֵי הַתְּגַלוֹת הַהֲתַפְּאוֹת נִתְגַּלֶּה
הַיְרָאָה וְכִמוֹ שֶׁעַל יְדֵי הַתְּגַלוֹת
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם
מִתְפָּאֲרִים עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי זֶה
נוֹפֵל יְרָאָה כִּי הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁל
יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת תְּפִלִּין שֶׁנִּקְרָאִים
פָּאֵר (בְּרֻכּוֹת י"א) וְעַל יָדָם נִתְגַּלֶּה יְרָאָה
כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרֵנָם
לְבָרְכָה (בְּרֻכּוֹת ו'): מִנֵּין שֶׁהַתְּפִלִּין
הֵם עֵז לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְרָאוּ כָּל
עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ
וְיָרְאוּ מִמֶּךָ" נִמְצָא, שֶׁעַל יְדֵי
הַתְּגַלוֹת הַהֲתַפְּאוֹת שְׁמַתְפָּאֲרִין
יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי זֶה נוֹפֵל
יְרָאָה כִּמוֹ כֵּן עַל יְדֵי הַתְּגַלוֹת
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
שְׁמַתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁ זֶה בְּחִינַת
תְּפִלִּין שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (ש"ס) [מִנֵּין
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנִיחַ תְּפִלִּין

שֶׁיִתְפָּאֵר עִם יִשְׂרָאֵל וְזֶה
הַהֲתַפְּאוֹת הוּא הַשֵּׁשׁ וְהַחֵיּוֹת
שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה בְּכָל־לֵיּוֹת וּבְפִרְטֵיּוֹת
וּבְפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת כִּי כָּל הַרְצוּנוֹת
שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּבְרִיאַת עוֹלָמוֹ
בְּכָל־ל וּבְפִרְט וּבְפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת הִיָּה
כִּפִּי הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁמְקַבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל
בְּכָל־ל וּבְפִרְט וּבְפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת כִּי
כָּל־לֵיּוֹת הַבְּרִיאָה נִבְרָא בְּזֹאת
הַתְּמוּנָה וּבְזֶה הַסֵּדֵר וְהַנְּהֻגָה שֶׁיֵּשׁ
לְכָל־לֵיּוֹת הַבְּרִיאָה כִּפִּי כָּל־לֵיּוֹת
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁמְקַבֵּל מִכָּל־ל יִשְׂרָאֵל
וְכֵן כָּל דְּבָר בְּפִרְט נִבְרָא בְּזֶה
הַתְּמוּנָה וּבְזֶה הַטַּבַּע כִּפִּי פִרְטֵיּוֹת
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁמְקַבֵּל מִכָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל בְּפִרְט וְכֵן בְּפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת
כִּנְ"ל וְעַל כֵּן הַצְּדִיק עַל יְדֵי שְׁמוּצָא
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל
מִיִּשְׂרָאֵל תָּמִיד בְּכָל־ל וּבְפִרְט
וּבְפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת עַל יְדֵי זֶה הוּא
יודֵעַ טַעַם כָּל הַרְצוּנוֹת שֶׁהִיָּה
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל הַבְּרִיאָה, בְּכָל־ל
וּבְפִרְט וְכֵן כִּי כָּל הַרְצוּנוֹת שֶׁל
הַבְּרִיאָה בְּכָל־ל וְכֵן הִיָּה כִּפִּי
הַהֲתַפְּאוֹת שֶׁמְקַבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל־ל
וְכֵן כִּנְ"ל וְהֵבִין הַדְּבָרִים הַיָּטִב, כִּי
הֵם דְּבָרִים עִמְקִים מְאֹד וּמֵהֵם תּוֹכֵל
לְהֵבִין גְּדֻלַּת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ וּגְדֻלַּת
יִשְׂרָאֵל וּגְדֻלַּת הַצְּדִיקִים אֱמִתִּיִּים
אִיךָ הֵם מְסַתְּפִלִים בְּעוֹלָם שִׁיזְדַּעִים

יראה יותר כי הנפש מתפעל יותר
 על ידי היראה [ועל כן, על ידי
 שהצדיק מגלה ההתפארות
 שמתפאר בישראל שזה בחינת יום
 הולדת המלך יום גנוסיא דמלכא
 דהינו שנולד בחינת המלכות כי
 עקר בחינת המלכות הוא רק על
 ידי ישראל, שמקבלין מלכותו כי
 אין מלך בלא עם ואז, ביום הולדת
 המלכות יום גנוסיא דמלכא דהינו
 שנתגלה ההתפארות של ישראל
 אז מתפעל נפש הרואה ונתגלה
 ונופל יראתו על כלם ואפלו על
 שנאני שחק וזהו (תהלים ס"ח) : "על
 ישראל גאותו" בשנגלה גאותו
 ותפארתו על ישראל אזי : "ועז
 בשחקים" עז זה בחינת יראה כנזכר
 לעיל מנין שהתפלין הם עז וכו'
 דהינו שנתגלה יראתו אפלו על
 שנאני שחק כי מתפעל נפש הרואה
 כנ"ל ועל ידי התגלות ההתפארות
 שזה בחינת התגלות היראה על ידי
 זה נתגלה הרצון שזה בחינת אהבה
 כי כן דרך המלך ביום גנוסיא
 דמלכא שלובש בגדי התפארות
 שאז נופל יראה גדולה על כלם
 והכל חרדים וזוחלים מפניו שאחר
 כך מגלה המלך רצונו לכל אחד
 ואחד ומחלק ונותן מתנות לכל
 אחד ואחד לפי כבודו כפי רצון

וכו' ואיתא שם שהתפלין של השם
 יתברך כתוב בהם ההתפארות
 שהוא יתברך מתפאר עם עמו
 ישראל, כדאיתא שם שהתפלין
 דמארי עלמא כתיב בהו: ומי בעמך
 ישראל וכו', כי מי גוי גדול וכו' על
 ידי ההתפארות הזאת מתגלה
 היראה של השם יתברך דהינו
 ליראה מלפניו יתברך ועל ידי זה
 נתגלה היראה אפלו על שנאני
 שחק כי באמת מלפני המלך בודאי
 הכל יראים וחרדים אך אף על פי
 כן ביום הולדת המלך ביום גנוסיא
 דמלכא שלובש המלך בגדי
 התפארות אז נתגלה היראה יותר
 ויותר כי אף על פי שגם קדם הכל
 היו יודעים מהמלך עם כל זה
 מתפעל נפש הרואה יותר ויותר,
 כידוע [פרוש, כי כל דבר שרואים
 בעינים מתפעל נפשו מזה יותר
 מאם היה יודע אותו בידיעה לבד
 בלי ראייה גמורה בעינים, כמובא
 בספרים כגון: בשמספרים לאדם
 גדלת המלך אף על פי שיודע
 הדברים בכרוך אף על פי כן אין
 מתפעל נפשו כל כך להתירא כל
 כך מהמלך כמו בעת שרואה
 בעיניו ממש את גדלת המלך
 כשהוא לבוש בבגדי התפארותו
 ומנהיג חילותיו וכו' שאז נופל עליו

מוצא כל הרצונות שהיה להשם
 יתברך בכל הבריאה וכו' כנ"ל שעל
 ידי זה נעשה יראה ואהבה כנ"ל
 וזה בחינת (מהלים פ"ט) : "כי תפארת
 עזמו אמה, וברצונך תרום קרננו"
 "תפארת עזמו" זה בחינת היראה
 שנתגלה על ידי התגלות
 ההתפארות כנ"ל כי עז הוא בחינת
 יראה כנ"ל ואזי "ברצונך תרום
 קרננו" כי מגלה רצונו ומרומם
 קרנם של כל אחד ואחד כנ"ל שעל
 ידי זה התגלות האהבה כנ"ל נמצא
 ש' הצדיק מגלה היראה והאהבה

ב. וכשנחשך אצל אחד היראה
 והאהבה בבחינת (ישעיהו נ) : "אלביש
 שמים קדרות ושק אשים בסותם"
 "שמים" זה בחינת אש ומים הינו יראה
 ואהבה נתלבשים בקדרות ונחשכים
 ונתכסים בשק דהינו שנחשך אצלו
 היראה והאהבה זה מחמת שנחשך
 אצלו אור הצדיק שממנו מקבלין
 יראה ואהבה כנ"ל כי לפעמים יש
 שנחשך אצל אחד אור הצדיק ואינו
 זוכה להבין ולראות אורו הגדול ואף
 שהוא אצל הצדיק אינו יכול לטעם
 ולהבין ולראות אורו הגדול של הצדיק
 שעל ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב
 וכמו שמצינו גבי עפרון שמקום מערת
 המכילה שהוא שער גן עדן שדרך
 שם עולין כל הנשמות ואורו גדול

המלה ואהבתו שיש לו לכל אחד
 ואחד שזהו בחינת אהבה וכמו
 שעל ידי התגלות ההתפארות
 שמגליו הצדיקים שמתפאר השם
 יתברך עם ישראל על ידי זה הם
 מגליו הרצונות של השם יתברך
 שיש בכל דבר ודבר כנ"ל כן ביום
 גנוסיא המלכא שאז הוא התגלות
 ההתפארות אזי הוא התגלות רצונו
 יתברך כי אחר כך הוא מגלה רצונו
 לכל אחד ואחד ונותן להם מתנות
 ומרומם קרנם לכל אחד ואחד כפי
 רצונו כנ"ל וזה בחינת התגלות
 האהבה כי מתחלה בעת התגלות
 ההתפארות נפל פחדו ויראתו על
 כלם ואחר כך, בשרואים רצון
 המלה וקרבתו לכל אחד ואחד על
 ידי זה מתקרבים אליו ואוהבים
 אותו [פרוש: כמו שעל ידי
 ההתפארות שהשם יתברך מתפאר
 עם ישראל על ידי זה היו כל
 הרצונות של הבריאה כנ"ל כמו כן
 על ידי היראה שנעשה מהתגלות
 ההתפארות הזאת כנ"ל על ידי זה
 נתגלה אחר כך הרצון שמתרצה
 המלה אחר כך לכל אחד ואחד
 ומקרם ברצונו וכו' כנ"ל שזהו
 בחינת אהבה כנ"ל נמצא שיראה
 ואהבה נמשכין על ידי הצדיק
 שמגלה ההתפארות שעל ידי זה

היָנוּ שֶׁהָאֲכִילָה בְּכִשְׁרוֹת כָּרְאוּ אֲזִי נִכְנָעִים הַקְּלָפוֹת הַיָּנוּ הַכְּסִילוֹת כִּי אֵינוּ נוֹתֵן לָהֶם כַּח וְחִיּוֹת כִּי אִם כִּדֵי חִיּוֹנוֹ בְּצַמְצוּם שׁוּגָה מְכַרְחָ לְתַן לָהֶם, כִּידוּעַ אֲבָל אֵינוּ נוֹתֵן לָהֶם שׁוּם כַּח וְחִיּוֹת יוֹתֵר מִכִּדֵי חִיּוֹתָם וְעַל כֵּן עַל יְדֵי אֲכִילָה בְּכִשְׁרוֹת נִכְנָע הַכְּסִילוֹת וְנִתְרוּמָם הַשֶּׁכֶל כְּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (בְּבֵא קֵמָא עב.) בְּבֵעֵיא דְבֵעֵא רַבָּא מְרַב נַחְמֵן וְכוּ, לְצַפְרָא אָמַר לֵה וְכוּ, וְהָאִי דִּלָּא אָמְרִי לָךְ בְּאוֹרְתָא דִּלָּא אֲכָלִי בְּשָׂרָא דְתוֹרָא וְכוּ נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי שְׁלָא אֲכָל לֹא הִיְתָה דַּעְתּוֹ צְלוּלָה כִּי עַל יְדֵי הָאֲכִילָה נִכְנָע הַכְּסִילוֹת וְנִתְגַּדְּלַ הַשֶּׁכֶל אֲבָל כְּשֹׂאֲכָל כְּזוּלָל וְסוּבָא שׁוּגָה בְּחִינַת פְּגָם הַמְזִבַּח אֲזִי יוֹנְקִים הַקְּלָפוֹת דֵּהֵינוּ הַכְּסִילוֹת יוֹתֵר מִהָרְאוּי וְאֲזִי מִתְגַּבֵּר הַכְּסִילוֹת עַל הַשֶּׁכֶל אֲבָל עַל יְדֵי אֲכִילָה כָּרְאוּי נִכְנָעִין כַּנֶּ"ל וְזֶה בְּחִינַת (וְבַחִים נ"ג): מְזִבַּח בְּחֶלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"א): "טוֹרֵף נִתֵּן לִירָאוּי" בְּחִינַת אֲכִילָה בְּכִשְׁרוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה מִכְּנִיעֵין וְטוֹרֵפִין אוֹתָן הֵינוּ אֵת הַקְּלָפוֹת וְהַכְּסִילוֹת אֲבָל עַל יְדֵי פְּגָם הַמְזִבַּח הֵינוּ פְּגָם הָאֲכִילָה עַל יְדֵי זֶה נוֹתֵן כַּח לְהַכְּסִילוֹת וְנַעֲשֶׂה מִטוֹרֵף טוֹרֵף הַדַּעַת שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל יְדֵי זֶה כַּנֶּ"ל ד. וְלֵהֲשָׁלִים פְּגָם הַמְזִבַּח הוּא עַל יְדֵי גָרִים כִּי כָּל הָעֲבוּדָה זָרָה אֵין לָהֶם כַּח כִּי אִם מִפְּגָם הַמְזִבַּח וְזֶה

מְאֹד אַף עַל פִּי כֵּן אֲצַלּוּ הָיָה מְקוּם חֲשֵׁד וְאֲפִלָּה וְעַל כֵּן מְכָרוּ בְּשִׁמְחָה רַבָּה לְאֲבָרְהֶם, כְּמוֹבָא (זֵהר ח"י שָׂרָה קכ"ח) וְכִמוֹ כֵּן בְּשִׁנְחֵשֶׁד אֹרֶן הַצַּדִּיק שֶׁהוּא מֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, מְכָל שְׁכָן בְּעוֹלָם הָיָה וְאֵף עַל פִּי כֵּן אֲצַלּוּ אֵינוּ מֵאִיר כָּלֵל אֲדַרְבָּא הוּא חֲשֵׁד אֲצַלּוּ וְזֶה מִחֲמַת עֲבִירַת הַמַּעֲשִׂים וְכְסִילוֹת הַשֶּׁכֶל שְׁעַל יְדֵי מַעֲשִׂים רָעִים נִתְחַשְׁדֵּי שְׁכָלוֹ בְּכְסִילוֹת דֵּהֵינוּ דַּעוֹת נִפְסְדוֹת וְחֲכָמוֹת נִכְרִיּוֹת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִרְמִיָּה ד): "חֲכָמִים הִמָּה לְהָרַע, וְלֵהִיטִיב לֹא יִדְעוּ" כִּי עַל יְדֵי מַעֲשִׂיהֶם הָרָעִים אֵינָם יְכוּלִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ כָּלֵל בְּשֶׁכֶלֶם לְהִיטִיב כִּי אִם לְהָרַע וְעַל יְדֵי כְּסִילוֹת הַשֶּׁכֶל עַל יְדֵי זֶה אֵינוּ יְכוּל לְרַאוֹת וְלִהְבִּין אֹרֶן הַצַּדִּיק

ג. וְהַתְּקוּן לְזֶה לְהַכְּנִיעַ וְלִבְטֹל כְּסִילוֹת הַשֶּׁכֶל הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת מְזִבַּח כִּי עֶקֶר יְנִיקַת הַכְּסִילוֹת דֵּהֵינוּ הַקְּלָפוֹת הוּא רַק מִבְּחִינַת מְזִבַּח (ע"ז זֵהר תְּרוּמָה קל"ט) הֵינוּ בְּחִינַת אֲכִילָה כִּי שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם מִכֶּפֶר בְּמְזִבַּח (בְּרִכוֹת נ"ה) וּמִשָּׁם עֶקֶר יְנִיקָתָם וְעַל כֵּן אֲפִלּוּ אַחַר אֲכִילַת אִישׁ הַכֶּשֶׁר בְּהִכְרַח שְׂיִהְיֶה לוֹ בְּלִבּוֹל הַדַּעַת קִצְתָּ אַחַר הָאֲכִילָה וְזֶה מִחֲמַת שְׂיִנִיקַת הַכְּסִילוֹת הוּא מִשָּׁם. אֲךְ צָרִיךְ שְׁלָא לְתַן חִיּוֹת לְהַקְּלָפוֹת כִּי אִם כִּדֵי חִיּוֹנוֹ בְּצַמְצוּם וְלֹא יוֹתֵר וְאֲזִי כְּשֶׁהַמְזִבַּח בְּתַקּוּנוֹ

והלא הם רחוקים מאד מישראל? ואיך אפשר לדבר להם שישמעו ויבואו להאמונה הקדושה? אך כמו כשאחד רחוק מאד מחברו ואי אפשר לדבר אליו שישמע צריך לכתב לו כתב בן צריך לשלח בחינת כתב להם עד שיוכלו לשמע אף שהם רחוקים כי עקר חוש השמיעה הוא מחמת שאותיות הדבור נחקקים באויר והאוירים מכים זה בזה עד שבא לאזן השומע ועל בן כשהאויר נח ונד וצלול אזי כשמדבר אחד שיוכל לדבר אזי נשמע הדבור למרחוק כמו שרואין בחוש אכל כשיש רוח סערה אזי אי אפשר לחברו לשמע כי הרוח מבלבל ומפריד חלקי האוירים ונתפזרים עד שאי אפשר לחברו לשמע אפלו הקול מכל שפן הדבור בעצמו

ועל ידי צדקה הוא לוקח נפשות כי לוקח לעצמו רעים ואוהבים כמו שאמר מונבו (בבא בתרא יא). אבותי גנזו ממון, ואני גנזתי נפשות נמצא, שכל מה שגזזתי צדקה ליותר אנשים על ידי זה הוא קונה לו רעים יותר ועל ידי זאת האהבה שקונה על ידי הצדקה על ידי זה נזדבד האויר וכל מה שגזזתי ליותר אנשים צדקה וקונה אהבה עם יותר אנשים על ידי זה נתרבה יותר האויר הנח והנד כי אהבה הוא אתדבקות רוחא ברוחא דהינו רוח האוהב ברוח

(מלאכי א): "בכל מקום מקטר ומגש לשמי" כי אף שהם עובדי עבודה זרה כל כחם הוא בא מפגם חלקי המזבח ועל כן אמר השם יתברך. מקטר ומגש לשמי כי כחם הוא מהניצוץ הקדוש של המזבח דקדושה שנפל לשם ועל ידי הגרים על ידי שכל אחד משליך אמונתו והולך אחר אמונת ישראל על ידי זה מכניע העבודה זרה שנעשה מפגם חלקי המזבח ואזי חוזרין ניצוצי חלקי המזבח למקומם ונשלם המזבח

וזה בחינות (במדבר כ"ג): "לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה" ותרגומו: ונכסי עממיא יירת יאכל טרף זה בחינות שלמות המזבח בחינת מזבח בחלקו של טרף כנ"ל וזה נעשה על ידי ונכסי עממיא יירת הינו על ידי גרים כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בבא בתרא מ"ב נ"ג: קמ"ט ובבבא מקומות) לענין ירשת הגר כל הקודם בנכסי הגר זכה

ה. אך איך אפשר לעשות גרים והלא הם רחוקים מאד מקדשת ישראל ומאין בא זאת שיבוא להם על הדעת שיתגירו? אך דע, שזה נעשה על ידי בחינות (משלי י"ט) "הון יסוף רעים רבים" הינו על ידי צדקה שנותן ל תלמיד חכם שהוא כלול מבמה נפשות ישראל כי באמת איך אפשר לעבדם לבוא לאמונת ישראל

הנח והנה פנ"ל כי בצדקה שנותן להם לְבַד הוא קונה לו רעים רבים מאד כי הם פלולים מהרבה נפשות שעל ידי זה מתרבה ביותר בחינת האויר הנח והנה פנ"ל ואזי כשהאויר נח ונה אזי כשמדבר זה שיכול לדבר, דבור הישראלי הנו דבור הקדוש אזי זה הדבור נכתב ונחקק בהאויר בבחינת (תהלים מ"ה) : "לשוני עט סופר מהיר" ואזי הולך הדבור ונשמע למרחוק בבחינת (אסתר ט) : "ושמעו הולך בכל המדינות" כי מחמת שהאויר נח ונה יכולים לשמע למרחוק ואזי זה הדבור נכתב בספריהם של העפונים מדינה ומדינה ככתבה ואזי מוצאים העפונים בספריהם הפך אמונתם כמו שמצינו בפמה גרים שנתגירו מחמת זה מחמת שמצאו בספריהם הפך אמונתם ומאין בא זאת שימצאו עתה מה שהוא מתנגד לאמונתם? אך זה בא על ידי הדבור של הצדיק שנחקק ונכתב בהאויר בבחינת "לשוני עט סופר מהיר" והאויר הנה נח על ידי בחינת "הזן יסוף רעים רבים" עד שהלך הדבור בבחינת "ושמעו הולך בכל המדינות" ונחקק ונכתב שם בספריהם ועל ידי בחינה זאת מצאו בספריהם הפך אמונתם ועל ידי זה נתגירו כמו שמספרין מפמה גרים שנתגירו על ידי זה על ידי שמצאו

הנאהב שזה בחינת אויר הנח שרוחם נחים זה מזה כי אין רוח רעה ששהוא שנאה שיפריד ביניהם כי השנאה היא בחינת רוח רעה כמו שכתוב (שופטים ט) : "וישם ה' רוח רעה בין אבימלך ובין אנשי שכם", ופרש רש"י: שנאה נמצא ש שנאה הוא בחינת רוח רעה בלבול האויר שעל ידי זה אין יכולין לשמע הדבור ולהפך, אהבה ורעות הוא בחינת אויר הנח והנה שעל ידי זה נשמע הדבור למרחוק וזה נעשה על ידי צדקה בחינת "הזן יסוף רעים רבים" שעל ידי צדקה הוא לוקח לו רעים ואוהבים שעל ידי זה נעשה בחינת האויר הנח והנה פנ"ל וכל מה שמרבה לתן צדקה ליותר אנשים נתרבה ביותר בחינת האויר הנח והנה כי בשנותן צדקה לאיש אחד נמצא שקונה לו אוהב אחד ואזי נתדבק רוחו ברוחו ונעשה שטח קטן של אויר הנח והנה וכשנותן צדקה לשני אנשים נעשה שטח יותר גדול של אויר הנח והנה וכן כל מה שמרבה לתן ליותר אנשים וקונה לו רעים ואוהבים יותר בבחינת "הזן יסוף רעים רבים" נתגדל ונתרבה יותר ויותר השטח של האויר הנח והנה ועל כן, העיקר ליתן צדקה לצדיקים אמתיים ולעניים הגונים שפלולים מפמה נפשות ישראל כי בזה הוא מגדיל מאד השטח של האויר

בְּסִפְרֵיהֶם הִפְדָּה אֱמוּנָתָם וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ
 מִבְּחִינַת הַנ"ל כַּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת (אֶסְתֵּר
 ו') : "וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי"
 מֶרְדֵּכַי הוּא בְּחִינַת הַכְּפִירָה בַּעֲבוּדָה
 זָרָה כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "אִישׁ יְהוּדִי" כְּמוֹ
 שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה
 (מִגִּלְתָּה י"ג). כָּל הַכּוֹפֵר בְּעִבּוּרֵם נִקְרָא
 יְהוּדִי הֵינּוּ שֶׁהַדְּבוּרִים שֶׁהִגִּיד מֶרְדֵּכַי
 שֶׁהֵם דְּבוּרִים שֶׁל כְּפִירַת עִבּוּרֵם הֵם
 נִכְתָּבִים בְּהַאֲוִיר עַד שֶׁנִּמְצָא כְּתוּב
 בְּסִפְרֵיהֶם כַּנ"ל וְזֶה: "וַיִּמְצָא כְּתוּב
 אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי" שֶׁהַדְּבוּרִים אֲשֶׁר
 הִגִּיד מֶרְדֵּכַי שֶׁהֵם דְּבוּרֵי אֱמוּנָה שֶׁל
 הַצַּדִּיק הָאֵמֶת נִמְצָא כְּתוּב בְּסִפְרֵיהֶם
 כִּי הַדְּבוּר שֶׁל הַצַּדִּיק הֵלֵךְ לְמִרְחוֹק
 עַד שֶׁנִּכְתַּב וְנִחְקַק שֵׁם בְּסִפְרֵיהֶם שֶׁעַל
 יְדֵי זֶה נִמְצָא בְּסִפְרֵיהֶם הַפֶּה אֱמוּנָתָם
 כִּי נִמְצָא בְּסִפְרֵיהֶם הַדְּבוּרִים קְדוּשִׁים
 אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַצַּדִּיק כַּנ"ל וְזֶה: "וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר
 הִגִּיד מֶרְדֵּכַי" כַּנ"ל וְאִזִּי כְּשֶׁבָּאִים אֵלָיו
 הָעִבּוּרִים וּמוֹצְאִים שֵׁם הַפֶּה אֱמוּנָתָם
 מִזֶּה נַעֲשִׂים גֵּרִים בְּבְחִינַת (אֶסְתֵּר ח') :
 "וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ מִתְּיַהֲדִים"

יִשְׂרָאֵל הַכְּבוֹשׁ אֶצְלָם כִּי כָּל הַטּוֹב
 הוּא רַק בְּחִינַת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵינּוּ
 כְּשִׁמְתַּגְּבְּרִים הָעִבּוּרִים וְאֵינָם מִנִּיחִים
 לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת כְּמוֹ שֶׁהָיָה
 נִמְצָא שֶׁזָּרוּ שָׁלָא יְמוּלוּ אֶת בְּנֵיהֶם
 וְשִׁיחֲלוּ אֶת הַשִּׁבְתָּה (עַן רֹאשׁ הַשָּׁנָה י"ט)
 נִמְצָא, שֶׁהַטּוֹב שֶׁהָיָה יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין
 לַעֲשׂוֹת הוּא כְּבוֹשׁ תַּחַת יָדָם וְכֵן
 כְּשֶׁמוֹנְעִין אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעֲבוּדַת הַשֵּׁם
 יִתְבַּרֵךְ עַל יְדֵי גֵרְמָא שְׁגוּרְמִין עַל יְדֵי
 הַמַּסִּים וְאַרְנוֹנִיּוֹת שֶׁמְטִילִין עֲלֵיהֶם וְכֵן
 עַל יְדֵי שֶׁמוֹנְעִין טוֹבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁעַל
 יְדֵי כָּל זֶה נִכְפָּשׁ הַטּוֹב תַּחַת יָדָם דִּהְיִינוּ
 חֲלָקֵי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּבְתַחֲלָה זֶה
 הַטּוֹב הַכְּבוֹשׁ אֶצְלָם זוֹכֵר שֶׁבָּא מִמְּקוֹם
 קְדוּשׁ וְעֲלִיּוֹן מְאֹד אֵךְ אַחֵר כֶּהֱיָה
 מִתְּגַבְּרִין עַל זֶה הַטּוֹב וְכוֹבְשִׁים אוֹתוֹ
 תַּחַת יָדָם עַד שֶׁנִּתְפַּס וְנִקְשָׁר אֶצְלָם
 עַד שֶׁהַטּוֹב בְּעֲצָמוֹ שׁוֹכַח מֵעֲלָתוֹ
 וְעַל יְדֵי הַדְּבוּר הַיִּשְׂרָאֵלִי שִׁיּוּצָא
 וְנִכְתָּב בְּסִפְרֵיהֶם כַּנ"ל אִזִּי זֶה הַטּוֹב
 הַכְּבוֹשׁ שֵׁם מוֹצָא אוֹתוֹ בְּסִפְרֵיהֶם
 דִּהְיִינוּ שֶׁמוֹצָא שֵׁם הַפֶּה אֱמוּנָתָם וְאִזִּי
 נִזְכָּר זֶה הַטּוֹב אֶת מֵעֲלָתוֹ אֵךְ שֶׁבָּא
 מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן מְאֹד דִּהְיִינוּ שֶׁהוּא חֲלָקֵי
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת נִבְרָאוּ
 בְּשִׁבְיָלָם וְ"הֵמָּה הַיּוֹצְרִים יִשְׁבִּי נְטָעִים
 עִם הַמֶּלֶךְ בְּמִלְאֲכָתוֹ" (דְּבָרֵי הַיָּמִים א, ד)
 כִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְלֵךְ עִם נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם (בְּרֵאשִׁית פ"ח,

ו. אֵךְ מֵאִין בָּא שְׂאֵלוֹ דִּיקָא
 יִמְצָאוּ בְּסִפְרֵיהֶם הַפֶּה אֱמוּנָתָם וְיַחְזְרוּ
 וַיִּבְירוּ אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל וְהַאֲחֵרִים אֵינָם
 מוֹצְאִים כָּלֵל וְנִשְׂאָרִים בְּאֱמוּנָתָם אֵךְ
 דַּע, שֶׁזֶּה מַחֲמַת בְּחִינַת הַטּוֹב הַכְּבוֹשׁ
 תַּחַת יָדָם הֵינּוּ בְּחִינַת חֲלָקֵי נִשְׁמוֹת

אֲדַמָּה (שְׁמוֹת כ, וְעַיִן בְּרֵאשִׁית רַבָּה פָּרָשָׁה י"ד) שְׁשֻׁלְמוֹתוֹ עַל יְדֵי גֵרִים כְּנ"ל וְזָהוּ: "הַכֹּל בְּכַתָּב מִיַּד ה' עָלַי הַשְּׂכִיל" (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כ"ה) כִּי שְׁלֹמוֹת הַשְּׂכִיל הוּא עַל יְדֵי כְּתָב כְּנ"ל כִּי עַל יְדֵי כְּתָב הֵנ"ל בְּחִינַת "וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי" כְּנ"ל עַל יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין גֵּרִים וְעַל יְדֵי גֵרִים נִשְׁלָם הַמְזִבַּח וְעַל יְדֵי שְׁלֹמוֹת הַמְזִבַּח נִשְׁלָם הַשְּׂכִיל כְּנ"ל נִמְצָא שְׂעַל יְדֵי בְּחִינַת הַכְּתָב הֵנ"ל נִשְׁלָם הַשְּׂכִיל וְזָהוּ: "לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ" זֶה בְּחִינַת תְּשׁוּבָה שְׁחֹזֵר הַטוֹב לְמִקְוֵמוֹ כְּנ"ל כִּי שְׂדֵי הוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה שְׂשֵׁב בְּתְשׁוּבָה עַל פְּגָם עֲבוּדָה זָרָה כִּי שְׂדֵי הוּא בְּחִינַת שְׂיֵשׁ דֵּי בְּאֵלְקוּתֵי לְכָל בְּרִיָּה (כְּמוּבָא בְּפִירְשֵׁי לֵד לֵד י"ז) וְאִין צָרִיךְ לְשׁוּם עֲבוּדָה אַחֲרַת "לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רְשָׁעֵי אֶרֶץ" זֶה בְּחִינַת הַגֵּרִים "יִפְּרוּ וַיִּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל" זֶה בְּחִינַת שְׁלֹמוֹת הַדַּעַת שְׁנַעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה כְּנ"ל וְזָה: "וְהָיָה שְׂדֵי בְּצָרֶיךָ וְכֶסֶף תּוֹעֲפוֹת לָךְ" (אִיּוֹב כ"ב) שְׂעַל יְדֵי בְּחִינַת כֶּסֶף תּוֹעֲפוֹת הֵינּוּ בְּחִינַת "הוֹן יִסִּיף רַעִים רַבִּים" שְׂעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה אֹוִיר מְעוֹפֵף שְׁנֹזְדֵבֵךְ הָאֹוִיר כְּנ"ל עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת שְׂדֵי הֵינּוּ תְּשׁוּבָה וְגֵרִים כִּי שְׂדֵי הוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה כְּנ"ל

ז. וְדַע שְׁלִפְעָמִים בְּשִׁהְרַע רוֹאָה שְׁהַטוֹב מִשְׁתַּוַּקֵּק וּמִמְשִׁיךְ עֲצָמוֹ

מִדְּרַשׁ רוֹת פ"ב) וְאִזִּי מִתְחִיל זֶה הַטוֹב לְהַצְטַעַר וּלְהַתְנַעֲנַע עַל אֲשֶׁר נָפַל מִמְּקוֹם גְּבוּהָ כְּזֶה וְעַתָּה הִיא כְּבוֹשָׁה בְּיָדָם וַיְבוֹא, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, לְכַלּוֹן וְהַפְסֵד וְרוֹצֵה לְהַמְשִׁיךְ וּלְחַזֵּר לְמִקְוֵמוֹ וּמַחֲמַת שְׂכָבָר נִקְשָׁר וְנִתְפָּס מְאֹד הַטוֹב אֲצֵלָם בְּקִשְׁרֵי קִשְׁרִים עַל כֵּן בְּשִׁמְתְּחִיל הַטוֹב לְחַזֵּר אִזִּי מוֹשֵׁךְ וְתוֹלֵשׁ עִמּוֹ עוֹד מִהֲרַע שְׁלָחָם וְזֶה הוּא בְּחִינַת הַגֵּרִים שְׂבָאִים לְהַתְגַּיֵּר שְׁהֵם בְּחִינַת הָרַע שְׁנִתְלַשׁ מֵהֵם עִם הַטוֹב עַל יְדֵי שְׁחֹזֵר הַטוֹב לְמִקְוֵמוֹ כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַטוֹב לְחַזֵּר בְּעֲצָמוֹ מִחֲמַת גְּדֹל הַהִתְקַשְׁרוֹת שְׁנִתְקַשְׁרָה וְנִתְהַדַּק שָׁם מְאֹד וּבְהַכְרַח שְׂיִתְלַשׁ עִמּוֹ מִהֲרַע וְזֶה הוּא בְּחִינַת הַגֵּרִים

וְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּהוּ מ"ד) : "זֶה יִכְתֹּב יְדוֹ לְהַ" פִּרְשׁ רַש"י: אֵלּוֹ בְּעֵלְי תְּשׁוּבָה הֵינּוּ בְּחִינַת הַטוֹב שְׂשֵׁב וְחֹזֵר לְמִקְוֵמוֹ וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי בְּחִינַת כְּתָב כְּנ"ל בְּחִינַת "וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי" כְּנ"ל "וּבִשְׁם יִשְׂרָאֵל יִכּוֹנֵה" (שָׁם) אֵלּוֹ הַגֵּרִים כִּי עַל יְדֵי שְׂשֵׁב וְחֹזֵר הַטוֹב עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה גֵּרִים כְּנ"ל

וְזָהוּ: "בְּכַתָּב יִשְׂרָאֵל לֹא יִכְתְּבוּ, וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יִבְאוּ" (יְחִזְקִאל י"ג) הֵינּוּ כְּשֵׁאִין בְּחִינַת כְּתָב יִשְׂרָאֵל שְׂעַל יְדוֹ נַעֲשִׂין גֵּרִים כְּנ"ל עַל יְדֵי זֶה: "וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יִבְאוּ" הֵינּוּ שְׂאִין זוֹכִים לְשְׁלֹמוֹת הַמְזִבַּח שְׁנִקְרָא מְזִבַּח

בפנימיות מחשבתם כנ"ל שיוצא על ידי זרע הילודים ונעשין גרים ועל ידי זה נשלם המזבח כנ"ל

ה. וזה פרוש: רב ספרא משתעי: זמנא חדא הוה קאזלינא בספינתא, וחזינן ההוא פורא דאפיק רישא ממיא, ואית לה קרני, וחקיק עליהו: אנא בריה קלה שבנים וחזינא שין פרסה, ואזלינא לפמא דלוייתן. אמר רב אשי: ההוא עזא דימא הוי, דבחישא, ואית לה קרני (כבא בתרא ע"ד)

רשב"ם: בריה קלה. מבריות קטנות שבנים: לפמה דלוייתן. שיאכלני היום: עזא דימא. שכל מה שיש ביבשה יש בים, חוץ מן החלדה, בשחיטת חלזין: דבחישא. חופרת בים בקרניה לבקש אחר מזונותיה

חזינא האי פורא דאפיק רישא ממיא וכו'. פורא-זה בחינת הטוב שהם חלקי נשמות ישראל עם הגרים הנ"ל פי דגים, אסיפתן היא מטתרפן (עז חלזין כ"ז): זה בחינת חלקי הנשמות בחינת (איוב ל"ד) : "רוחו ונשמתו אליו יאסף" ובחינת גרים בבחינת (תהלים מ"ז) : "נדיבי עמים נאספו" ועל שם זה החכמים נקראים "בעלי אספות" (קהלת י"ב), שהם

ורוצה לחזר למקומו אזי הם מתגברים על הטוב ביותר ומביאים אותו לתוך העלמה יתרה דהינו שמביאים אותו לתוך פנימיות מחשבתם דהינו שמתחילים לחשב מחשבות על זה הטוב ועל ידי זה מכניסים את הטוב בתוך העלם והסתר יותר בפנימיות מחשבתם ואזי יוצא הטוב על ידי הולדה שמולידים כי הטוב הוא גנוז ונעלם בפנימיות מחשבתם ומחם כנ"ל ומשם ההולדה ועל כן יוצא הטוב בזרע הילודים ואזי אין כח בהרע של הילודים להתגבר על הטוב שבתוכם ואזי יוצא הטוב על ידי הילודים ונעשו גרים וזה בחינת (תהלים כ"ז) : "ה יספר בכתוב עמים, זה ילד שם סלה" "בכתוב" זה בחינת הטוב שיוצא על ידי בחינת הכתב כנ"ל וזהו: "זה ילד שם סלה" שנתלבש הטוב, בהילודים ויוצא על ידם כנ"ל וזה שפרש רש"י: "זה ילד שם" שהם ישראל שנטמעו בעכו"ם הינו בחינת הטוב הכבוש אצלם שהוא בחינת חלקי נשמות ישראל כנ"ל וזה בחינת: "לא ישכב עד יאכל טרף" זה בחינת שלמות המזבח כנ"ל "ודם חללים ישתה" ותרגומו: ונכסי עממיא ירת הינו בחינת גרים הנ"ל וזה: ונכסי עממיא הינו בחינת הטוב שנתכסה אצל העכו"ם שהביאו אותו בהעלם והסתר

העולם בבחינת "המה היוצרים ישרי נטעים עם המלך במלאכתו" שנמלך בנשמותיהן של ישראל בשעת בריאת העולם דהינו שהיא נזפרת שהיתה במעלה גדולה כזו כנ"ל ועתה היא הולכת לכליון והפסד, הם ושלום שין זה בחינת המחשבה שנחלקת לשלש ראשים. מחשבות שכליות, מחשבות מדותיות, מחשבה מעשיות פרסה - בחינת רגל הינו עצה כמו (שמות י"א) : "וכל העם אשר ברגליה" הנמשכים אחר עצתה הינו שהנשמה נזפרת שהיתה תחלה במחשבה ובה נמלך ונתיעץ בבריאת עולמו והשתא אזלינא לפמא דלוינתן - הינו לכליון והפסד, הם ושלום ועל ידי זה מרחמת על עצמה ונתעוררת לשוב לשרשה כנ"ל ונעשין בעלי תשובה וגרים כנ"ל אמר רב אנשי: האי עזא דימא דבחישא ואית לה קרני - עזא זה בחינת עז, הינו יראה בחינת "כי תפארת עזמו אתה" הנ"ל דבחישא - הינו בחינת הצדיק שמתפש תמיד אחר ההתפארות שבכל אחד מישראל כנ"ל ואית לה קרנא - הינו בחינת "וברצונך תרום קרננו" הינו האהבה שנתגלה על ידי הצדיק כנ"ל כי על ידי כל בחינות הנ"ל נתגלה אור הצדיק שעל ידי זה זוכין ליראה ואהבה כנ"ל

מאספים הטוב עם הגרים אפיק רישה מפיא הינו שמוציא את השכל משטיפת המים הידונים שהוא הפסילות השוטף על השכל, כנ"ל ותוי לה קרני, וחקיק עליהו: אנא בריה קלה שבבים, והוינא שין פרסי, ואזלינא לפמא דלוינתן. קרנא - זה בחינת צדקה שהוא בחינת "הון יסוף רעים" הנ"ל ש הוא עקר הקרן הקימת לעולם הבא כמאמר מונבז (בבא בתרא י"א) : אבותי גנזו למטה ואני גנזתי למעלה וחקיק עליהו הינו על ידי הצדקה נעשה חקיקה בחינת הכתב הנ"ל כנ"ל בבחינת "ושמעו הולך בכל המדינות" להטוב הכבוש בין העכו"ם ומעוררו בתשובה לשוב לשרשו כי הטוב זוכר את עצמו אנא בריה קלה שבבים - הינו, שאני למעלה מכל העולמות ים - הינו הפ"ם הוא ארבע עולמות יו"ד הוא בחינת החכמה שמתפשט בכל העולמות כמו שכתוב (תהלים ק"ד) : "כלם בחכמה עשית" וזהו בריה קלה שבבים - הינו שפמו שהדבר הקל הוא צף למעלה כן הנשמה שהוא הטוב הוא למעלה מכל העולמות והוינא שין פרסה - דהינו שהנשמה נזפרת שהיתה בבחינת ישראל עלה במחשבה תחלה והקדוש ברוך הוא נמלך בה בבריאת

השכל שמוכיח את החמרים שהם כלי
 המעשה שהוא תולדה הסרחון, בכלי
 המעשה וזה: אתי שכלתם - שעל
 ידי המעשים העכורים גורמים כליון
 והפסד להשכל. יוסף איננו - זה
 בחינת "הזן יסוף רעים רבים" הנ"ל
 ושמעון איננו - זה בחינת "ושמעו
 הולך בכל המדינות" הנעשה על ידי
 בחינת "הזן יסוף" כנ"ל ואת בנימן
 תקחו - זה בחינת מזבח בחלקו של
 מורף שהוא בנימן שעקר שלמות
 השכל תלוי בזה כנ"ל דהינו שהשכל
 מוכיח ואומר שעקר החסרון שנתעבר
 המח הוא תלוי רק בכלי המעשה
 דהינו צדקה שהיא תלוי במעשה
 בחינת (ישעיהו ל"ב) : "והיה מעשה
 הצדקה" שעל ידה נשלם השכל כנ"ל
 כי כשנותנין צדקה על ידי זה נעשין
 גרים כנ"ל ועל ידי זה נשלם המזבח
 שהוא בחינת שלחנו של אדם דהינו
 שזוכין לאכל בקדשה ואזי נשלם
 השכל ואזי זוכין לראות אור הצדיק
 ועל ידי זה מקבלין ממנו יראה ואהבה
 כנ"ל.

ט. וזה: "ויהי הם מריקים
 שיקיהם" - הינו בחינת "לבשו שמים
 קדרות ושק וכו'" שמים הינו יראה
 ואהבה כנ"ל וכשהם מריקים את השק
 והחשך מן היראה והאהבה והנה
 איש צרור כספו בשקו - צרור
 כספו זה בחינת הצדיק בחינת (משלי
 ז) : "צרור הכסף לקח בידו" שהם
 הצדיקים, כמו שפרש רש"י שם בשקו,
 הינו שאור הצדיק נתחשך ונתלבש
 ונתכסה בקדרות ושק הינו שמרגישים
 שהשק והחשך שהיה על היראה
 והאהבה זה מחמת שק וחשך שנחשך
 להם אור הצדיק כנ"ל ויראו את
 צרות כספיהם המה ואביהם
 הינו שראו והפירו שצרות כספיהם
 תלוי בהחמר והצורה שנקרא: המה
 ואביהם. המה - זה החמר, שהם
 כלי המעשה ואביהם - הוא השכל
 שנקרא אב בחינת אב בחכמה (מגילה
 י"ג) הינו כנ"ל שהתגלות אור הצדיק
 שיופנו להפירו ולהבין ולטעם ולראות
 אורו הגדול הוא תלוי בשלמות
 המעשים ובזכות השכל. ויאמר
 להם יעקב אביהם - הינו תוכחות

זכויות הלימוד יעמדו לעילוי נשמת

ר' אברהם דן ב"ר צבי

חיה בת ר' יונה

שרה דינא בת ר' אברהם דן

שרה קילא בת ר' שלמה אהרן

ת.נ.צ.ב.ה.

כִּי לַפְעָמִים
 יֵשׁ שְׂנֵחָשׁד אֶצֶל אֶחָד אֹרֵי הַצְדִּיק, וְאֵינוּ זֹכְקָה לְהִבִּין וּלְרְאוֹת אֹרֵי הַגְּדוֹל
- וְאֵף שֶׁהוּא אֶצֶל הַצְדִּיק -
 אֵינוּ יָכוֹל לְטַעַם וּלְהִבִּין וּלְרְאוֹת אֹרֵי הַגְּדוֹל שֶׁל הַצְדִּיק,
 שֶׁעַל יְדוֹ יִבְּל לְבוֹא לְתַבְלִית הַטּוֹב
 (תורה הזמנית ז')

איז וואס טוט מען?

מהו המהלך
 שהרבי מחדש כדי
 לקבל את אור הצדיק?

מתחדשים בלימוד התורה הזמנית בעמקות ובהתבוננות
 וזוכים לקבל את אור הצדיק

**לטייל
 בתורתו**

בי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקוטי ח"ט שלוחין ה יב)

פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מזהרין

דַּעַר רַבִּי אִיז דַּא

מתחדשים בלימוד התורה הזמנית בעמקות ובהתבוננות
וזוכים לפגוש את הרבי בכל יום!

”כִּי אֵלֹהֵי הַדְּבָרִים וְהָאוֹתִיּוֹת הַנִּרְשָׁמִין וּמַצִּירִין בְּהַסְפֵּר, הֵם שֶׁכֵּל הַחֵכֶם וְנִשְׁמָתוֹ וּבְחִינּוֹת פְּנִיּוֹ, נִמְצָא שֶׁשְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ וּפְנִיּוֹ שֶׁהוּא דְמוּתוֹ מִמֶּשׁ הוּא כְּאֵלֹהֵי הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּכוּנוֹת”
(ליקוטי מוהר"ן תורה קצ"ב)

**לטייל
בתורתו**
פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

בִּי עֵקֶר הַצַּדִּיק הוּא תוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה (ליקו"ה ח"ט שלוחין ה' יב)

לַעֲבֹד מִיַּמַּן רַעְבּוֹ

כל אחד מאתנו רוצה יום יום לחיות עם הרבי.

כי באמת צריכין לחפש את הצדיק האמת תמיד אפלו המרכיז אליו שיזכו להתקרב אליו
ביגיעות יותר ויותר כדי לקבל ממנו יותר ויותר עצות.
כי הצדיק מסתתר בכל פעם מהעולם מחמת קלקולם ונתרחק מהם הרבה עד שקשה להם
לקבל ולינק מאורו הגדול כי אם על ידי יגיעות ובקשה וחפוש הרבה.
וזה גם בחייו, מכל שכן אחר הסתלקות לעלא ולעלא, צריכין לחפשו ולבקשו יותר ויותר
לסלסל ולהפש בתורתו הקדושה ולילך בדרךיו ואורחותיו הקדושים, ולבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך
עד שיוצא דמעות הרבה עד שישפך לבו פנים לפני ה' עד שיזכה למצא ולהשיג פנימיות פונת תורתו
הקדושה שזהו בחינת הצדיק בעצמו, כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה ששם נגזר רוח הקדש שלו.
(לקוטי הלכות הר"ם - שלוחן ה' יב)

לטייל
בתורתו

בי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקוטי הר"ם שלוחן ה' יב)

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מזהר"ן

פרטים נחוצים

לידיעת לומדי התורה הזמנית - תורה יז

במסגרת הפרוייקט יוקם אי"ה קו טלפוני חדש - בו יעלו שיעורים מאברכי ומשפיעי אנ"ש על תורה י"ז, לצד שלוחה ייחודית בה יוכל כל לומד להעלות את שאלות חידושים וביאורים על התורה, ושלוחה מיוחדת בה יוכל כל לומד להשאיר עצות חדשות והדרכות בעבודת השי"ת שקיבל מן הלימוד בתורה.

מספר הקו יפורסם אי"ה בשבוע הבא

בקרב כל משתתפי הפרוייקט יתקיימו מגוון הגרלות - ביניהן הגרלה על 10 מקומות בנסיעה מיוחדת ומרוממת לאומן עם אחד מגדולי משפיעי אנ"ש.

פרטים יבואו בהמשך

לטובת הלומדים הודפסה מהדורת כיס מיוחדת של תורה י"ז - התורה הזמנית - למען יוכל כל לומד 'ללכת עם התורה', לשאת בכיסו לכל מקום את התורה הזמנית ולנצל דקות של פנאי ונסיעה ללימוד והתבוננות בתורה.

על מנת להרבות את השיח וה'ענין' סביב התורה ובכדי שכולם ירגישו חלק מן הדבר הגדול והקדוש הזה, בכוונתנו להדפיס אי"ה החל מהשבוע הבא גיליון שבועי אשר יעסוק כולו בתורה הזמנית - ובו יובאו מאמרים ושאלות מאתגרות שיעוררו את לב המעיין. ומכאן תצא הקריאה לכלל אנ"ש לשלוח למערכת 'תמימי דרך' שאלות, עיונים, חידושים וביאורים, הנוגעים להבנת התורה 'מיניה וביה' - לשילוב בגיליון לתועלת כלל הלומדים. ובעז"ה חלקם יובאו לדפוס בספר מיוחד שייצא לאור על תורה י"ז.

ביקרא דאורייתא,

מערכת 'תמימי דרך' כולל ליקוטי מוהר"ן

פרוייקט 'לטייל בתורתו' מוקדש כולו ללימוד התורה הזמנית בעיון על פי הכלל הראשון בח"י כללים - שיש לשאול לעיין ולחדש אך ורק בתוך התורה עצמה, 'מיניה וביה' - ולא מתורת אחרות.

לטייל בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

בי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה (ליקרי'ה ח"ט שלוחין ה יב)

נַעַם. מְתִיקוֹת. עֲמֻקוֹת.

ואמר לי כי התורות שלו הם כמו מי שנכנס לפלטיץ שיש בו היכלות וחדרים ואכסדראות ופשפשין נאים נפלאים וגוראים מאד, ועליזת על גבי עליזת שונות בדרכי חדושים גוראים. ותכף כשנכנסין בחדר אחד ומתחילין להסתפל בו ולהתפלא על נפלאות החדושים אשר בו בתוך כך רואין, שנפתח לו פתח נפלא לחדר אחר. וכן מחדר זה לחדר עוד וכן מחדר לחדר ומחדר לעליה וכו' וכלם פתוחים מזה לזה פתחים וחלונות ומקשרים ומשלבים זה בזה בסדר נפלא ובחכמה עמקה ובתכלית היפי והגוי. וכל זה אי אפשר לבאר בכתב כי אם למי שנכנס קצת בהכנת עמק דברי רבנו זכרוננו לברכה. אשרי הזוכה לטעם נעם מתיקות עמקות תורתו הקדושה!
(חיי מוהר"ן אות שפ"ט)

לטייל בתורתו
פרוייקט לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן